

faa tage vi Kampen, som den er, og jeg skal ogsaa finde mig i den, idet jeg siger som saa: Det kan vel ikke være anderledes; det er klart, at saaledes ville vore Modstandere have den ført, og ville de det, skal deres Billie ske, og den vil ikke blive standsjet, førend den er ført til Ende. Det hjælper altsaa ikke, at det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) nu synger Sirenesange, de have forlængst tabt deres Kurs.

Nu siger man: Ja, men I kunne godt faae Reformere, blot det ikke var Andet, I vilde, end det. Ja, det sagde man ogsaa under Kristian den Ottende, og man mere end sagde, man gjorde det, der var slet ikke Mangel paa Reformere i Kristian den Ottendes Tid, det nykredede med den ene Reform efter den anden, men jeg har ikke lagt Mærke til, at Oppositionen var tilfreds med det den Gang. Oppositionen vilde, som rimeligt var, selv sætte de Reformere i Administrationen i Udøvelse og Virksomhed, de vare ikke tilfredse med at lade deres Modstandere udøve Reformerne. Det nuværende Ministerium vil naturligvis nok have, at der maa være en Rigsdag og et Folkething, men det skal være et skikkelig Folkething, der skriver en 100 Kr. af hist og her, det har man ikke Noget imod, man har heller ikke Noget imod, at vi gjøre en Ændring i en eller anden Lov, ogsaa det kunne vi gjøre, naar den vel at mærke ikke er altfor indgribende, men at angive Styrelsens Retning eller blot gaa saa vidt, som Stænderforsamlingen i Roskilde, at tale om, at Ministeriet var et temmelig udueligt Ministerium, nei, det er et stort Indgreb i Kongens Rettigheder, og saa vidt var man dog kommen, endog i Roskilde Stænderforsamling. Man taler om, at vi kunne faae Reformere. Ja, her ligger syv eller otte og tyve Lovforslag paa Bordet, jeg har gjort mig den Uleilighed at læse dem paant, og det er jo for saa vidt lettere iaar, som der ingen Motiver er mere, men det koster jo ogsaa lidt Arbejde at gennemlæse Paragraferne, men jeg er overbevist om, at de Reformere ikke ere af den Slags, som tiltale den store Befolkning. Hvad er det for Reformere, der ligge for? En hel Mængde Love om Embedsmændenes Lønninger, som Indenrigsministeren og flere Ministre meget godt kunde have haft, hvis de havde haft Evne til at forhandle med Folkethinget. Den høitæredede Indenrigsminister veed meget godt, at han kunde have haft en Postlønningsslov og mange flere Love, jeg minder om, hvad der passerede for tre Aar siden i denne Henseende, men de have enten savnet Evne eller Billie til at gennemføre dem, jeg veed ikke, hvilken af Delene. Søvrigt ere de

Reformere, der ligge her, rene Papperier; selv denne Lov om Fiskeriet, hvad er det for en Lov? En Lov, om hvilken de Sagkyndige ere i højeste Grad uenige. Alle mine Sagkyndige — jeg forstaa mig ikke selv paa den Ting — sige, at det er en Lov, der ikke duer, og som de ikke kunne bruge, de trænge til Frihed til at komme til Havet, til Fjordene, men ved den Lov faae de ikke større Frihed eller Seilighed til at komme til Havet eller Fjordene, end de havde i Forveien, maaste endogjaa mindre. De trænge til forbedrede Redstaber, til lidt Kapital, for at de kunne faae deres Redstaber forbedrede, med andre Ord, man trænger paa Fiskeriets Omraade til det Samme, som Husmændene trænge til, til lidt Kapital og til Oplysning. Hvorledes stiller Ministeriet sig nu til Fiskeribefolkningen? Vi vide Alle, at der hvert Aar paa Finantsloven er en Konto til Fiskeriets Fremme af c. 12.000 Kr., men man har faare ondt med at faae den forbrugt, man kan ikke bruge den, undertagen man skal laane ud af den til at betale Renter med til visse Selskaber, som ere i Gjæld, og saa findes der saadanne Smurrepiberier som det, at en Fabrikant Boye her af Staden skal have Understøttelse til at foretage en Reise til Frankrig for at gjøre sig bekendt med Tilberedning af Fiskekonserver. I Stedet for at vi rimeligvis skulde bruge Millioner til Fiskeriet, til Havne, til forbedrede Redstaber, til at skaffe Fiskerne Assurancestaber, byder man dem en Lov, om hvilken mange af de Sagkyndige blandt Fiskerne sige, at det er en Lov, som de slet ikke kunne bruge, og som slet ikke vil forbedre deres Stilling. Og det er dog en Lov, som Høire har grædt saa besynderlig over paa Møderne i denne Sommer, at den ikke var blevet til Lov. Saa have vi endelig den Lov, som ogsaa har voldet saa megen Sorg, nemlig Loven om disse forðærvede Levnetsmidler, som Landboere og Njbstæder fremtidig skulde trækkes med. Men jeg vil sige til den høitæredede Justitsminister ogsaa om denne Lov, at den kunde han jo have haft for længe siden og i den Skikkelse omtrent, hvor han selv nu forelægger den, men den Gang vilde han ikke have den. Og vi vide jo godt fra vor Barndom af, at naar Børn ere uartige, ikke ville have det, de kunne faae, men kun ville have det, de ikke kunne faae, og de saa senere komme og ville have det, de før kunde faae, saa er det ikke sagt, de saa faae det mere. Det er imidlertid ogsaa en af de Love, der er grædt saa meget over paa Møderne i Sommer, men som sagt, ogsaa denne Sag kunde man for længe siden have faaet, blot man havde villet. For Resten antager jeg dog, at Poli-